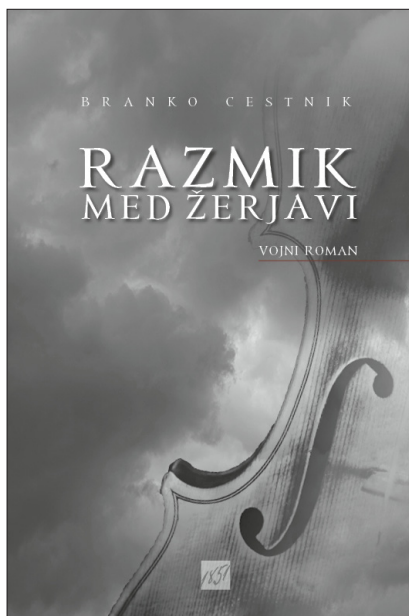

CELJSKA MOHORJEVA DRUŽBA

— Prva slovenska založba —

BRANKO CESTNIK: RAZMIK MED ŽERJAVI

Podatki o knjigi

- Naslov: Razmik med žerjavi
- Avtor: mag. Branko Cestnik
- Urednica: Saška Ocvirk
- Format: 135 mm x 210 mm
- Vezava: trda
- Število strani: 308
- ISBN: 978-961-278-711-0
- Cena: 29,50 EUR
- Založnik: Celjska Mohorjeva družba
- Leto izdaje: 2024

Bela violina v blatu in krvi strelskega jarka

Ludvik Vodušek bi moral v domači Volovki pri Ptujju saditi krompir, tesati les in igrati na gosli, vendar proti svoji volji v nemški uniformi na ruski fronti pade v neusmiljen vojaški stroj. V položaju, kjer nima skoraj nobene izbire, si priseže, da nikoli ne bo nikogar ubil. Je takšno zaobljubo mogoče držati vse do konca, tudi za ceno izgube prijateljev in ceno lastnega preživetja?

Enega naših najboljših piscev zgodovinskih romanov še posebej navdihujejo nepovedane vojne zgodbe slovenske preteklosti. Po dveh epskih romanih iz časa prvih kristjanov v rimski Petovionii se je v romanu *Pogovori z njo* posvetil slovenskim vojaškim mobilizirancem v drugi svetovni vojni. V vojnem romanu *Razmik med žerjavi* se znova vrača v čas druge svetovne vojne, a na drugi konec Evrope, na vzhodno fronto, v Ukrajino, kjer na istih krajih tudi danes divja vojna.

Junak romana Ludvik Vodušek z Dravskega polja je leta 1942 mobiliziran v nemško vojsko. Decembra istega leta ga pošljejo na vzhodno fronto, kjer se udeleži zaključnih bitk za Stalingrad. Nato se njegova enota skoraj leto in pol pomika skozi Ukrajino, pri čemer prihaja do človeško zanimivih srečanj in vojaško napetih situacij, še posebej zaradi njegove zaveze neubijanja. Ludvik kljub nevarnosti, da ga razkrinkajo in obtožijo dezerterstva, vztraja do nepredvidljivega konca. Navdih za zgodbo so bila resnična pričevanja številnih slovenskih mobilizirancev, ki so v nemški vojski odigrali prav takšno vlogo tihih pacifistov.

Kontakt

Uredništvo

T 03 426 48 00

urednistvo@celjska-mohorjeva.si

O avtorju

Branko Cestnik (1965) je otroštvo preživel na Hajdini pri Ptujju. Po gimnaziji in služenju vojaškega roka je ob delu v opekarni začel zahajati v Kartuzijo Pleterje. Leta 1986 je vstopil v misijonarski red klaretincev, ki ga je poslal na študij v Rim in kasneje v noviciat v Madrid. Na gregorijanski univerzi se je poglobljajal tudi v vprašanja teologije lepote in umetnosti. Na salezijanski univerzi je diplomiral, kasneje pa tudi magistriral s temo Iskanje Boga v gledališču Eugena Ionesca. Leta 1995 je bil posvečen v duhovnika. Služboval je kot študentski duhovnik v Mariboru, nato kot župnik na Frankolovem. Že kot bogoslovec se je začel uveljavljati tudi kot pisec, komentator in kolumnist v katoliških in drugih medijih. Leta 2016 je pri celovski Mohorjevi izdal knjigo *Manj, boljše, tišje* z izborom najodmevnejših zapisov iz njegovega spletnega dnevnika, ki je kasneje, septembra 2019, presegel milijon ogledov. Zelo odmevna sta bila njegova prva romana *Sonce Petovione* (2019, nominiran za nagrado kresnik) in *Šesti pečat* (2022). *Razmik med žerjavi* je drugi del trilogije, ki jo je zastavil z večernico *Pogovori z njo* (2022).

Iz knjige

Ludvik Vodusek ni vedel, kdaj točno je v njem dozorela zaveza neubijanja oziroma kdaj točno se je zaklel, da ne bo streljal v nobenega človeka, ne med to vojno, ko bo imel pri sebi puško in naboje, ne po njej, ko bo spet, tako je upal, okopaval repo, tesal špirovce in igral na gosli.

Je bilo pri svetem Martinu na Hajdini? Med spovedjo pri tistem čudno ogvantanem kapucinarju? Ni namreč nosil brade in habita, v pumparicah in sukniču, podoben kulturbundovcem, je tam spovedoval boljcone kradoma, saj so faro nadzirali nemški okupatorji, potem ko so domačega župnika Vekoslava Skuhalo izgnali na Hrvaško.

Ludvik je kapucinarju v spovednici povedal, da je dobil poziv za nemško vojsko in da ga je presneto strah, ker ga lahko pošljejo v Rusijo, kjer se ubija in umira.

Duhoven ga je spodbudil, naj zaupa v Boga, morda ga na fronto niti ne pošljejo, morda konča v programu RAD, se pravi na delovnem taboru. Nakar ga je opozoril, da je gotovo pred veliko preizkušnjo in da mora storiti vse, da sredi frontnega pekla, če v njem res konča, svoje duše ne pogubi ali proda hudiču.

V tistem je Ludvik na kratko pisnil: »Nikogar ne bom ubil, spoštovani pater, nikogar. Prisezem.«

(Stran 61)